

РЕШЕНИЕ

№ 16570

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **916** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисията за противодействие на корупцията, чрез процесуален представител главен юрисконсулт А. М., срещу Решение № 4347 от 01.12.2025 г., постановено по АНД № 9732/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, с което е отменено Наказателно постановление № КПК-НП-50/18.03.2025 г., издадено от А. Т. С. – за председател на Комисията за противодействие на корупцията, с което на Б. М. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК, на основание чл. 115, ал. 1 ЗПК.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено в несъответствие с доказателствения материал по делото. Навеждат се доводи, че въззивният съд неправилно е приел наличие на съществено процесуално нарушение, като се сочи, че както в АУАН, така и в НП качеството на лицето е посочено ясно и без разминаване – като член на съвета на директорите на „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД и задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК. Поддържа се, че дружеството попада именно във втората хипотеза на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК, поради което не е било необходимо препращане към чл. 13, ал. 4 ЗПФ или § 1, т. 5 от ДР на ЗПФ. Излагат се и съображения, че случаят не е маловажен и че наказателното постановление е правилно и законосъобразно. Иска се

отмяна на решението на СРС и потвърждаване на наказателното постановление.

В отговор на касационната жалба се поддържа, че е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила. Основният довод е, че жалбоподателят не притежава качеството на „задължено лице“ по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, тъй като „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД е търговско дружество, а не държавно предприятие или бюджетна организация. Твърди се, че са налице съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП- липса на точно и ясно описание на нарушението и неправилна правна квалификация, с което е ограничено правото на защита на лицето. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от главен юрисконсулт М., който поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност. В тази връзка се позовава и на решение на Европейския съд № 7244, съгласно което е допустимо присъждане на разноски под предвидения минимум в Наредбата за адвокатските възнаграждения, когато делото не се отличава с правна и фактическа сложност- приключило е в едно съдебно заседание, не са допускани и назначавани експертизи, няма отлагания.

Ответникът по касация Б. М. П., чрез адв. В. К., оспорва касационната жалба. Поддържа, че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Сочи, че „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД е търговско дружество, а не учреждение или друга структура, попадаща в приложното поле на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК, както и че касаторът се опитва едва в касационното производство да придаде съдържание на едно непълно и неясно административнонаказателно обвинение. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции, съобразно представен списък Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания, както и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови решението си, Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че при извършена на 14.10.2024 г. проверка в дирекция „Публичен регистър“ на КПК е било констатирано, че Б. М. П., в качеството си на член на съвета на директорите на „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД, не е подал декларация по чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК в едномесечен срок от заемане на публичната длъжност. За констатираното нарушение е бил съставен АУАН № КПК-АУАН-ПР-2191/25.10.2024 г., а впоследствие и издадено процесното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, но в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на достатъчно ясно, пълно и конкретно описание на фактите, обуславящи извода, че П. е субект на задължението по чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК. По тези съображения е отменил наказателното постановление.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съдебен състав споделя извода на въззивния съд, че в случая е налице съществен

порок в административнонаказателното производство, довел до ограничаване правото на защита на санкционираното лице.

Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН в акта за установяване на административно нарушение следва да бъдат посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, а съгласно чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Тези изисквания не са само формални, а представляват същностна гаранция за правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, което следва да бъде в състояние да узнае въз основа на кои точно факти административният орган приема, че то е адресат на съответното задължение и е осъществило състава на вмененото му нарушение.

В случая както в АУАН, така и в НП е посочено, че Б. М. П. е „задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК“ в качеството му на член на съвета на директорите на „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД. Това посочване обаче не съдържа необходимата конкретизация на фактическото основание, въз основа на което е направен изводът, че лицето попада в приложното поле на тази разпоредба и е субект на задължението.

Разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК съдържа няколко различни категории лица. Тя обхваща членовете на управителните органи на икономически обособените лица и структурни единици по чл. 13, ал. 4 ЗПФ, управителите и членовете на органите на управление или контрол на общински или държавни предприятия и ръководителите на техните териториални поделения, както и други юридически лица, които са бюджетни организации по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на ЗПФ. При това нормативно съдържание административнонаказващият орган е бил длъжен да посочи ясно кое именно качество се твърди, че притежава санкционираното лице, както и кои конкретни факти обуславят този извод, но липсва такова уточнение. В АУАН и НП не е посочено нито дали дружеството, в чийто съвет на директорите участва П., се приема за държавно предприятие по смисъла на закона, нито дали административният орган счита приложима някоя от останалите хипотези на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК. Липсва фактическо и правно обвързване между конкретно въведените данни и точната подхипотеза на нормата, която, според административния орган, прави П. субект на задължението.

Неоснователно е възражението на касатора, че в случая е била приложима единствено втората хипотеза на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК и че поради това не е съществувала необходимост от допълнителна конкретизация. Подобно разбиране представлява опит за последващо изясняване на административнонаказателното обвинение, който не може да санира вече допуснатия порок. Именно в акта и в наказателното постановление следва да намерят отражение всички факти от значение за отговорността на лицето. Не е допустимо те да бъдат доразвивани за първи път в касационната жалба или в хода на съдебното производство.

Напротив – изложените в касационната жалба съображения само потвърждават правилността на извода на районния съд. След като самият касатор счита за необходимо допълнително да обосновава защо „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД следва да бъде възприемана като държавно предприятие по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК, това означава, че такава яснота не е била постигната в самите административнонаказателни актове.

Следва да се отбележи и това, че по делото са въведени възражения относно правната природа на самото дружество – като търговско дружество с държавно участие, създадено по реда на Закона за лечебните заведения и Търговския закон, а не като държавно предприятие или бюджетна организация. В тази връзка административният орган е следвало да изложи ясно и пълно фактическо и правно основание защо приема обратното.

Поради това правилно районният съд е приел, че е налице съществено процесуално нарушение, което не може да бъде преодоляно от съда. Следвало е още при съставянето на АУАН да намерят отражение онези факти, възприети от административния орган и касаещи субекта на отговорността, а не същите да бъдат извеждани впоследствие по тълкувателен път. По този начин лицето е било лишено от възможността да организира защитата си в пълен обем още в първия етап на производството.

Като е достигнал до същия краен извод, Софийският районен съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна се явява претенцията за разноски на ответника по касация, която следва да бъде уважена частично. От представения списък на разноските се установява, че за касационната инстанция е претендирано адвокатско възнаграждение в размер на 600 евро. Същевременно от приложения договор за правна защита и съдействие е видно несъответствие относно размера и валутата на договореното и заплатено възнаграждение, доколкото е посочена сума от 600 лв., а в скоби е изписано „шестстотин евро“, платени в брой. При това несъответствие, както и с оглед направеното възражение за прекомерност, фактическата и правна сложност на делото, съдът намира, че дължимото адвокатско възнаграждение за касационното производство следва да бъде определено в размер на 255,65 евро, равностойни на 500 лв.

По отношение на искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 255,65 евро за процесуално представителство пред СРС, съдът намира същото за неоснователно. С обжалваното решение СРС вече се е произнесъл по претенцията за разноски за въззивното производство, като е уважил направеното възражение за прекомерност и е намалил претендираното адвокатско възнаграждение от 1200 лв. на 500 лв., които е присъдил. При това положение не са налице основания за присъждане на допълнителна сума за същата инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4347 от 01.12.2025 г., постановено по АНД № 9732/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на Б. М. П. сумата от 255,65 (двеста петдесет и пет евро и шестдесет и пет евроцента) евро, представляваща разноски за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: